

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoPr/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5711211380
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5711211380.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci žalobcu: Ing. G. P., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX X.-L. X., právne zastúpený JUDr. Katarínou Turanskou, advokátkou so sídlom P. B. XXXXX/XXB, XXX XX T., proti žalovanému: VÝVOJ Martin a.s., Komenského 19, 036 01 Martin, IČO: 36 381 829, právne zastúpený JUDr. Ivetou Ďurčaťovou, advokátkou so sídlom W. XX, XXX XX T., o náhradu mzdy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin, č.k. 5Cpr/1/2011-256 zo dňa 28. júna 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 26.498,62 € p o t v r d z u j e .

V ostatnej časti rozsudok okresného súdu m e n í tak, že žalobu žalobcu zamietá.

Žalobcovi p r i z n á v a vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 49,38%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 26.498,62 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 6,5% ročne zo sumy 736,07 € od 21.10.2011 do zaplataenia, vo výške 6,25% ročne zo sumy 736,07 € od 21.11.2011 do zaplataenia, vo výške 6% ročne zo sumy 736,07 € od 21.12.2011 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.1.2012 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.2.2012 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.3.2012 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.4.2012 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.5.2012 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.6.2012 do zaplataenia, vo výške 5,75% ročne zo sumy 736,07 € od 21.7.2012 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.8.2012 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.9.2012 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.10.2012 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.11.2012 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.12.2012 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.1.2013 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.2.2013 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.3.2013 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.4.2013 do zaplataenia, vo výške 5,5% ročne zo sumy 736,07 € od 21.5.2013 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.6.2013 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.7.2013 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.8.2013 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.9.2013 do zaplataenia, vo výške 5,25% ročne zo sumy 736,07 € od 21.10.2013 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.11.2013 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.12.2013 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.1.2014 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.2.2014 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.3.2014 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.4.2014 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.5.2014 do zaplataenia, vo výške 5,15% ročne zo sumy 736,07 € od 21.6.2014 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.7.2014 do zaplataenia, zo sumy 736,07 € od 21.8.2014 do zaplataenia, vo výške 5,05% ročne zo sumy 736,07 € od 21.9.2014 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal voči

žalovanému nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozsudku. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca 2.9.2011 podal žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného a žiadal, aby okamžité skončenie pracovného pomeru, dané mu listom zo dňa 15.8.2011 ku dňu 16.8.2011 bolo neplatné s tým, že jeho pracovnoprávny vzťah, vzniknutý na základe pracovnej zmluvy zo dňa 19.4.2010 naďalej trvá. Ďalej žiadal zaviazat' žalovaného k náhrade mzdy od 3.8.2011 do času, keď zamestnávateľ mu umožní pokračovať v práci alebo do rozhodnutia vo veci samej. Rozhodnutím Krajského súdu v Žiline č.k. 7CoPr/6/2015-200 zo dňa 11.5.2016 bolo právoplatne rozhodnuté o existencii pracovného pomeru žalobcu s tým, že bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi žalovaným listom zo dňa 15.8.2011 ku dňu 16.8.2011 je neplatné. Právny zástupcu žalobcu podaním zo dňa 15.2.2018 vyčíslil náhradu mzdy. Poukázal na ustanovenie § 79 ods.1, 2 Zákonníka práce a predložil výpočet náhrady mzdy s poukazom na ustanovenie § 134 ods.1, 2 Zákonníka práce s tým, že pri výpočte priemerného hodinového zárobku vychádzal z výplatných pásov za štvrtrok prechádzajúci štvrtroku, v ktorom bol pracovný pomer neplatne skončený (8/2011), teda za mesiace apríl, máj, jún 2011. Náhradu mzdy si uplatnil od 1.9.2011 do 1.9.2014 v počte 36 mesiacov v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce s tým, že aj napriek skutočnosti, že spor trvá už viac ako šesť rokov, žalovaný neumožnil žalobcovi vykonávať prácu. Za obdobie 36 mesiacov náhradu mzdy vyčíslil vo výške 26.498,62 € (36 mesiacov x 736,07 €). Zároveň s náhradou mzdy si žalobca uplatnil žalobou aj úroky z omeškania z dôvodu oneskoreného peňažného plnenia s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/116/2008, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/246/2010). Okresný súd s poukazom na ustanovenie § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce, ako aj skutočnosť, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi listom zo dňa 15.8.2011 ku dňu 16.8.2011 bolo určené neplatným, posledným rozhodnutím vo veci bolo až rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktoré nadobudlo právoplatnosť 27.6.2016, ustálil, že išlo o veľmi dlhý čas, kedy žalobca nemal vyriešený svoj pracovnoprávny vzťah, žalovaný ho nezamestnával a ani neprejavil záujem ho zamestnať. Žalobca bol nútený si nájsť inú prácu a zamestnať sa, pretože by od roku 2011 nemal žiaden príjem, pokiaľ by nepracoval u iného zamestnávateľa. Uvedenú skutočnosť súd považoval za podstatnú pre posúdenie obdobia, za ktoré priznal náhradu mzdy. Obdobie tridsaťšesť mesiacov považoval len za nevyhnutné obdobie, kedy žalovaný uhradí náhradu mzdy žalobcovi, nakoľko v konaní bolo preukázané, že na strane žalobcu išlo o zodpovedného pracovníka, ktorý dosahoval dobré pracovné výsledky. I keď určitým spôsobom porušil pracovnú a technologickú disciplínu, nebolo to takým zásadným spôsobom, aby pracovný pomer u neho skončil okamžite. Strany sporu nenavrhli žiadne ďalšie dokazovanie, týkajúce sa existencie nového pracovného pomeru žalobcu, preto z tohto dôvodu súd nevykonával žiadne dokazovanie a keďže výšku priznanej náhrady mzdy ako satisfakciu nepovažoval za dostatočnú, priznal žalobcovi i úroky z omeškania. O trovách konania rozhodol s poukazom na úspech žalobcu v spore.

2. Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote doručil odvolanie žalovaný. Nesúhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie ani ním ustáleným právnym názorom. Posledným rozhodnutím vo veci o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru bolo síce rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/173/2016 zo dňa 21.06.2017, avšak považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že súd prvej inštancie, ktorý sa primárne zaoberal skutkovým stavom a vypočúval jednotlivých svedkov, dvoma rozsudkami vo veci samej rozhodol tak, že žalobu zamietol. Po druhom zamietajúcom rozsudku okresného súdu Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 7CoPr/3/2013 zo dňa 09.10.2013 rozsudok súdu prvej inštancie bez toho, aby vykonal akékoľvek dokazovanie zmenil, určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a v ostatnej časti vrátil vec súdu prvej inštancie. Na základe dovolania žalovaného Najvyšší súd SR uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Až následným rozsudkom Krajský súd v Žiline zo dňa 11.05.2016 pod sp. zn. 7CoPr/6/2015 určil okamžité skončenie pracovného pomeru za neplatné a v ostatnej časti vrátil vec súdu prvej inštancie. Dovolanie žalovaného proti uvedenému rozsudku bolo odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/173/2016 zo dňa 21.06.2017. Toto bolo žalovanému doručené až dňa 03.08.2017. Dĺžku súdneho konania o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru spôsobili odlišné právne názory súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, riadne opravné prostriedky boli uplatňované výlučne len žalobcom nie žalovaným. Žalovaný využil iba právo podať mimoriadne opravné prostriedky, žiadnym spôsobom nemohol žalovaný ovplyvniť dĺžku odvolacích a dovolacích konaní. Z uvedeného možno vyvodit', že žalovaný nenesie výlučne zodpovednosť za dĺžku konania, ktorá ovplyvnila nepriaznivo nielen žalobcu, ale aj žalovaného. Pri rozhodovaní o výške náhrady mzdy súd neprihliadol na skutočnosť, že žalovaný sa špecializuje na

výrobu osobitnej vojenskej techniky, kde presnosť a precíznosť je nesmierne dôležitá. Žalovaný sa musí bezpodmienečne spofaľnúť na svojich zamestnancov a na to, že títo budú dodržiavať striktné stanovené technologické postupy a riadne si budú plniť svoje pracovné povinnosti, bez akejkoľvek výnimky. Výkon práva uplatniť si náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru by nemalo byť v žiadnom prípade zneužitím práva. Okresným súdom priznaná náhrada nie je v súlade s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie žalovaný navrhol, že je potrebné ustáliť, či sa žalobca po neplatnom skončení pracovného pomeru zapojil do trhu práce, aký príjem dosahoval, z akého dôvodu tak urobil, neurobil, či si aktívne hľadal zamestnanie. Žalovaný navrhoval vykonať dokazovanie týkajúce sa existencie nového pracovného pomeru. Súd prvej inštancie neskúmal, v akom časovom období bol žalobca zamestnaný a s akou výškou priemernej mesačnej mzdy. Za rozpor s dobrými mravmi považoval, aby žalobca bol v danom období riadne zamestnaný u iného zamestnávateľa, aby mu bola priznaná náhrada mzdy v maximálnej výške, akú Zákonník práce umožňuje. Nesúhlasil ani s priznaním úrokov z omeškania. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II ÚS 494/2013, ďalej i na ust. § 1 ods. 4, ktorý upravuje subsidiárnu pôsobnosť len vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce. Z uvedeného je zrejmé, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na uvedené žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne rozhodnutie okresného súdu zmeniť, priznať žalobcovi náhradu mzdy vo výške 8.832,87 €, t.j. za obdobie 12 mesiacov a vo zvyšku žalobcom uplatnený nárok zamietnuť a priznať náhradu trov konania podľa pomeru úspechu a neúspechu strán v spore.

3. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní a súc viazaný odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu vo výroku, ktorým priznal žalobcovi náhradu mzdy vo výške 26.498,62 € ako správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP). V ostatnej časti rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu žalobcu zamietol.

4. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver, svoje rozhodnutie náležitým, vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, pokiaľ priznal žalobcovi náhradu mzdy v ním požadovanej výške. Žalovaným uplatnené odvolacie dôvody, pre ktoré by súd nemal priznať žalobcovi náhradu mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov, nepovažoval za relevantné a tak závažné, že by mohli ovplyvniť rozhodnutie o priznaní náhrady mzdy v zákonom vymedzenom rozsahu, nakoľko, pokiaľ i v podanom odvolaní žalovaný poukazoval na skutočnosť, že prvoinštančný súd nevykonal ním navrhované dôkazy, preskúmaním obsahu spisu, najmä zápisnice o pojednávaní zo dňa 30.5.2018 nezistil, že by žalovaný predniesol akékoľvek návrhy na vykonanie dokazovania, dokonca právna zástupkyňa žalovaného doslova uviedla, že nemajú žiadne návrhy na vykonanie dokazovania a nechcú súdu uviesť ani nové skutočnosti.

5. Na podporu správnosti rozhodnutia okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/157/2010 zo dňa 14. septembra 2011, v ktorom najvyšší súd poukázal na to, že v dôsledku spoločensko-ekonomických zmien, ku ktorým došlo po roku 1989, sa pôvodná judikatúra k § 61 ods. 2 predchádzajúceho Zákonníka práce, v súčasnosti § 79 ods. 2 Zákonníka práce, stala nepoužiteľnou. Interpretácia vychádzajúca z predpokladu povinnosti zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, zapojiť sa do práce u iného zamestnávateľa, považoval za rozpor s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, pretože takáto povinnosť neexistuje. Z nejestvujúcej povinnosti nemožno vyvodzovať pre zamestnanca nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia, prípadne nepriznania náhrady mzdy. Hodnotová zmena v právnom poriadku mala za následok zmenu významu normatívneho textu obsiahnutého v ustanovení § 79 ods. 2 Zákonníka práce tým, že samotné ustanovenie je potrebné vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci dvanásť mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať alebo znížiť len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Takýto výklad dovolací súd považoval za ústavne súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody, ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvšeobecnejšiu hodnotu právneho štátu a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných

právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. To zároveň znamená, že ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikované takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ods. 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplatilo konať protiprávne.

6. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd sa stotožnil s postupom prvoinštančného súdu, pokiaľ priznal žalobcovi náhradu mzdy za obdobie 36 mesiacov a v tejto časti aj rozsudok ako správny potvrdil. Na druhej strane odvolací súd sa nestotožnil s postupom prvoinštančného súdu, pokiaľ priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania, nakoľko pri priznávaní tohto nároku by mal súd vychádzať z existujúcej právnej úpravy Zákonníka práce, ktorý vo svojom ustanovení § 1 ods. 4 zakotvuje subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce a na základe takto zakotvenej subsidiárnej pôsobnosti je zrejmé, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené až v jeho ôsmej časti. Možnosť priznávania úrokov z omeškania poskytoval Zákonník práce z roku 1965 (zákon č. 65/1965 Zb.), ktorý priamo v ustanovení § 256 upravoval inštitút úrokov z omeškania. Súčasná právna úprava však takúto úpravu nepozná. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 494/2013, v ktorom konštatoval, že všeobecné súdy, ktoré posúdili okolnosti pre určenie výšky náhrady mzdy a nepriznali úroky z omeškania, svojim postupom neporušili základné práva zamestnanca na súdu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Zároveň Ústavný súd SR nepovažoval rozhodnutia súdov nižšej inštancie za ústavne nekonformné a sťažnosť zamestnanca odmietol. I odvolací súd dospel k záveru, že priznaná výška náhrady mzdy je dostatočne vysoká, plní svoju satisfakčnú funkciu, vo vzťahu k zamestnávateľovi, ktorý nepostupoval pri skončení pracovného pomeru v súlade so zákonom plní sankčnú funkciu, čo znamená, že priznaním úrokov z omeškania by súdy duplicitne sankcionovali zamestnávateľa za to, že so zamestnancom neplatne skončil pracovný pomer.

7. V nadväznosti na uvedené preto odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým priznal žalobcovi ním uplatnené úroky z omeškania zmenil a žalobu žalobcu zamietol.

8. Vychádzajúc potom z pomeru úspechu a neúspechu strán v spore, odvolací súd priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 49,38%, keď výšku úrokov z omeškania za jednotlivé obdobia ustálil celkovo sumou 8.976,84 €. Na podklade uvedeného dospel k záveru, že žalobca si celkovo uplatnil v konaní 35.475,46 €, priznaných bolo 26.498,62 €, úspech strany vypočítal ako podiel medzi celkovo uplatnenou finančnou čiastkou 35.475,46 € a priznanou čiastkou 26.498,62 € krát 100, tým dosiahol úspech žalobcu 74,69% a neúspech 25,31%. Odpočítaním neúspechu od úspechu dosiahol čistý úspech žalobcu 49,38%.

9. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)